

Forfatter: Lorenzen, Carl Henrik

Titel: BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-03)

Citation: Lorenzen, Carl Henrik: "BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-03)", i *Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829*, Bianco funo & Schneider, s. 3. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002032317-000-shoot-L0020323170000001.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fraskatiden 3 Juli 1828.

I en Locanda tæt ved Porten.

Der har længe været vor Hensigt, at tage ud paa Landet. Sommeren tegner til at blive usædvanlig hed; idetmindste er Heden nu for os Nordboer saa trykkende, at det lumre Rom med den usunde Luft over og mellem alle de gamle og nye Herligheder for Øieblikket ikke har noget Tiltrækkende for os. Efter igaar at have truffet de fornødne Forberedelser, pakket Klæder og en heel Deel Bøger ind, taget Afsked med nogle Familier, hvor jeg pleier at komme, søgte jeg henimod Aften fra Café Greco endnu at naae hen til Angelo Mai, som boer i Vatikanet, for at sige Farvel og takke ham for den gunstige Tilladelse, han havde givet mig, nemlig at benytte nogle Haandskrifter inde i hans eget Værelse, da Bibliotheket allerede for flere Uger siden blev lukket. Jeg traf den aldrende Prælat med sit romerske Imperatorsigt som sædvanligt fordybet i bestøvede Codices, talte et Øieblik med ham, og ilede derpaa hjem, mellem de høie Palladser og gennem de snevre Gader, som føre op til Capitolet.

Jeg har kun sovet nogle faa Timer i Nat. Neppe var det blevet Dag, førend den bestilte Vetturin holdt nede ved Porten, smældede med sin Pidsk og raabte op til Vinduet, om den fremmede Herre ikke snart var færdig. Min inderlig gode Værtinde fik travlt med at koge Kaffe i en saadan Fart. Hun kom endelig med Bakken og Børnene, for at lade dem sige Farvel til deres gode Ven, Signor Carlo. Det er nogles. 4deilige smaa Glutter: især er der en Dreng, som ligner frappant een af de smaa Engle under Naphaels Madonna Sistina. Han er ogsaa min egen lille Pepe. Jeg vil med Dig, Signor Carlo," raabte han og klyngede sig op til mig. „Ikke sandt, Mama, jeg maa kjøre med Carlo." Jeg trøstede ham med, at Carlo snart skulde komme tilbage, og slap endelig løs fra alle disse vevre Krabater.

1*

Det var stille i den evige Stad, da vi rullede forbi Forum Trajanum og Colliseet ud ad Lateranet og Porta S. Giovanni til. Snart kom Campagnen. Det var anden Gang, jeg saae dette Øde: hist og her nogle forfaldne, lave Hvælvinger af en gammel Villa mellem afsvedne Græsmarker, enkelte Hytter, som nu stode forladte, et Osterie med sin ene Etage og høie Trappe, i det Fjerne rundt omkring Ruiner af fordums Herlighed, som mørke Pletter paa den blege, brændende Grund, der ved det afsvedne Græs havde saaet Lighed med en Sandørk, lange Striber fra Bjergene ned til Staden, nogle afbrudte, andre regelmæssige med deres brede Buer, de ældgamle Vandlejninger, hvoraf en Deel endnu benyttes: Alt dette med den disige Luft og Morgentaagen paa Albanerbjergene var et spøgelscagtigt Malerie, der maatte gjøre et underligt Indtryk paa et ungdomsfrisk og muntert Sind. Eengang kjørte vi under en saadan Aquaduct. Det var een af dem, som ere vedligeholdte. Ved Siden af Veien, lige ved Muren, var et Springvand, som faldt ned i en antik Sarkophag. Tætte Vedbendranker slyngede sig opad og over det gamle Muurværk og faldt ned igjen i lange Grene. Midt i denne Ørk sprudlede den klare Kilde frem. Vetturinen holdt og lod Hestene drikke, medens Bækken rullede videre over Hovedet paa os, ned ad Staden til. „Det er vort Vand paa Piazza di Spagna," sagde han og kjørte videre. Det lod til, han var stolt af sine Forfædre. Omsider blev Egnen lidt mere hyggelig. Vi kunde allerede skjelne Husene i Fraskati og de enkelte stolte Villaer paa Bjergskraaningerne. s. 5 Over Monte Cavo laae endnu et tæt Slør, lige ned til Rocca di Papa. Men ellers var Alting oplyst: de mørke Ege- og Kastanieskove om ad Marino til, Rygningen af Bjerget, hvor det gamle Tuskulum laae, og Skoveggen ned til Monte Porzio viste Vetturinen mig tydelig. Endelig kjørte vi nedad; en lang, steil Vei op forbi et lidet Capel og et Capucinerkloster, og vi rullede ind ad Porten og holdt uden for den Locanda, hvor jeg nu sidder og skriver.

Jeg havde nogle Anbefalingsbreve med til et Par Borgere i den gode Stad Fraskati. Mine romerske Bekjendte meente, de kunde være mig behjælpelige til at skaffe mig et Logis. De faa Steder, jeg har været, hue mig imidlertid ikke. De ligge inde i de smalle, smudsige Stræder, uden Udsigt, daarlige Huller paa sin Italiensk, det vil sige med Steengulv, aabne Vinduer og Dørre. Jeg har derfor slaaet mig til Ro idag, holdt min Siesta og skrevet hele Eftermiddagen. Nu er Maanen kommen frem. Lige under Vinduet er en stor, fri Plads med et betydeligt Osterie, lader det til. Thi der drikkes og synges derovre, og ved Bordene uden for Døren er der en broget Vrimmel af alle mulige Slags Skabninger, Æsler ei at forglemme. Kom En fra Danmark og saae mig siddende her alene i den fremmede Stad oppe paa Bjergene, Haanden under Kinden og stirrende ud i det blege Maaneskjer, og kunde skue ind i mit stille Hjerte, han vilde vist studse ved den forunderlige Ro i dette unge Bryst. Opvarteren kommer nu med en Foliette ægte Fraskataner og min Aftensmad. Naar det er fortæret, vil jeg ud og gaae lidt omkring blandt Folkene i den deilige Nat. Jeg har tilforn aldrig drømt om, at vor Herres Himmel kunde være saa klar, og Menneskenes store Jord saa yndig at være paa.